

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: **R. M.**, narozen x,
státní příslušník x,
bytem Pobytové středisko Bělá-Jezová, Jezová 1501, Bělá pod Bezdězem,
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.,
se sídlem Kovářská 4, Praha,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha,
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2019, čj. OAM-984/ZA-ZA11-P06-2018,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2019, čj. OAM-984/ZA-ZA11-P06-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany

podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost o udělení mezinárodní ochrany byla nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu.

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobce uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu ze země původu a neochoty se do ní vrátit jako v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tedy obavy z osob, kterým dluží peníze, a jeho zdravotní stav, jelikož během svého pobytu v České republice přišel o prsty na nohou a chce se zde léčit. Protože těmito důvody se žalovaný zabýval již v rámci prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany a žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly opětovné vedení řízení, shledal žalovaný žádost nepřijatelnou a řízení zastavil.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobce nejprve namítl, že žalovaný porušil zejména § 2 odst. 1, § 3 ve spojení s § 2 odst. 4, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a § 12, § 14, § 14a a § 23c zákona o azylu. Žalobce parafrázoval text těchto ustanovení. Dále žalobce uvedl, že žalovaný porušil § 4 odst. 2 správního řádu, neboť neposkytl žalobci kompletní poučení o jeho právech a povinnostech, tedy především o tom, jakým způsobem probíhá řízení o opakované žádosti, za jakých podmínek dojde k zastavení řízení nebo že je možné neprovést pohovor s žadatelem. Nebyl poučen ani podle § 10 odst. 5 zákona o azylu.
4. Žalobce má za to, že zhoršení jeho zdravotního stavu je novou skutečností, která měla být v řízení o opakované žádosti věcně posouzena. Žalobce v důsledku chybějícího poučení nevěděl, že musí výslovně označit tuto skutečnost jako novou. Mylně se domníval, že žalovaný posoudí jeho aktuální zdravotní stav a opatří si informace o stavu zdravotní péče na Ukrajině. Závěrem žalobce uvedl, že v případě návratu do země původu se obává zhoršení svého zdravotního stavu, což by jej mohlo uvrhnout do nedůstojných podmínek v rozporu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobcovu zdravotní znevýhodnění mělo být posouzeno jako důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost podané žaloby a odkázal na obsah správního spisu. Shrnl průběh řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany a soudního přezkumu rozhodnutí vydaného v tomto řízení. Žalovaný porovnal důvody opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany s důvody uvedenými v řízení o první žádosti. Důvody se zcela shodují.

Posouzení žalobních bodů

6. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
7. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 9. 1. 2018 podal žalobce první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod žádosti uvedl, že má strach z návratu do země původu, neboť si tam půjčil peníze na léčbu svého otčima, dluh doposud nesplatil a věřitelé společně s policisty mu vyhrožují. Dále uvedl, že má zdravotní potíže, byly mu amputovány prsty na nohou.
8. V rozhodnutí ze dne 11. 7. 2018 se žalovaný vypořádal jak s obavou žalobce z věřitelů (viz strany 5 – 6 a 10 – 11), tak s jeho zdravotním stavem, jenž byl hodnocen jako stabilizovaný (viz strany 7 – 9 a 12). Dospěl k závěru, že tyto důvody neopodstatňují udělení azylu ani doplňkové ochrany. Zákonnost závěrů žalovaného učiněných v rozhodnutí o první žádosti žalobce přezkoumal Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 24. 9. 2018, čj. 61 Az 26/2018 – 34. Podanou kasační stížnost vzal žalobce zpět, takže Nejvyšší správní soud řízení usnesením ze dne 26. 2. 2019, čj. 2 Azs 351/2018 – 48, zastavil.
9. Při poskytnutí údajů k opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 22. 11. 2018 žalobce ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že mu kvůli omrzlinám amputovali 5 prstů na levé noze a jeden prst na pravé. Na levé noze mu rána hnisá, chodí k lékaři v Havířově na převazy. Slíbil, že lékařskou zprávu doloží do 30. 11. 2018. Jinak je zdrav. K důvodům žádosti uvedl, že jsou stejné jako v minulém řízení. Nadále má strach vrátit se domů, protože si vypůjčil peníze, které nevrátil. Také má zdravotní potíže po amputaci prstů na nohou, rád by se v České republice doléčil. Jiné důvody nemá.
10. Ze správního spisu dále vyplývá, že pro posouzení situace v zemi původu žalovaný shromáždil jako podklad informaci Ministerstva vnitra ČR ze dne 14. 9. 2018, Ukrajina – Situace v zemi (politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby) a informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 16. 5. 2018 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí. Dalším podkladem pro vydání rozhodnutí byla první žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19. 3. 2018, protokol o pohovoru k této žádosti z téhož dne a rozhodnutí žalovaného o této žádosti ze dne 11. 7. 2018.
11. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Tento článek vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedený závazek transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Vzhledem k tomu, že Česká republika obsah této směrnice netransponovala do svého vnitrostátního právního řádu, ač tak měla nejpozději do 20. 7. 2015 učinit, má ustanovení předmětného článku přímé účinky a užije se na tento případ, protože žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána po tomto datu (čl. 52 odst. 1 věta první procedurální směrnice). Procesní pravidla vyplývající z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice se proto prosadí na úkor § 75 odst. 1 s. ř. s.

12. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalovaný vyjádřil s tímto postupem výslovný souhlas, žalobce pak udělil souhlas *implicite*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělil, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.
13. Podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany rozumí žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.

Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.

Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

14. Z § 25 a § 10a odst. 2 zákona o azylu plyne, že žalovaný řízení o nepřipustné žádosti o mezinárodní ochranu zastaví, aniž by přistupoval k meritornímu přezkoumání důvodů žádosti, tedy zda skutečně opodstatňují udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Z § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je přípustná tehdy, pokud se opírá o novou skutečnost. Tou je přitom pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl. Tato skutečnost pak musí nasvědčovat tomu, že žadateli hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Nová právní úprava posuzování opakovaných žádostí účinná od 18. 12. 2015 v zásadě navazuje na již dříve ustálenou judikaturu správních soudů, z níž plyne, že aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobilým podkladem pro nové řízení (viz rozsudek NSS ze dne 14. 8. 2014, čj. 9 Azs 171/2014 – 31, a rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, čj. 3 Azs 6/2011 – 96).
15. Žalobce nejprve obecně namítl, že žalovaný porušil zejména § 2 odst. 1, § 3 ve spojení s § 2 odst. 4, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 52 správního řádu a § 12, § 14, § 14a a § 23c zákona o azylu. Přitom pouze parafrázoval text těchto ustanovení, aniž konkretizoval, jaký úkon správního orgánu nebo jaká jeho skutková či právní úvaha porušují některé z těchto ustanovení a z jakého důvodu je má za nezákonné. Taková tvrzení nejsou žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58, ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78, a ze dne 20. 3. 2018, čj. 10 Azs 65/2017 – 72). Není na soudu, aby nahrazoval procesní aktivitu žalobce a dohledával ve správním spisu konkrétní nezákonnosti (viz rozsudek NSS čj. 4 As 3/2008 – 78, bod 31).

16. Žalobci nelze dát za pravdu, že důvod, pro nějž žalovaný posoudil opakovanou žádost jako nepřipustnou, spočívá v tom, že žalobce výslovně neoznačil změnu zdravotního stavu jako novou skutečnost. Z napadeného rozhodnutí nelze dovodit, že by žalovaný posuzoval přípustnost opakované žádosti takto formalisticky. Naopak z něho plyne, že přípustnost žádosti vyhodnocoval na základě porovnání důvodů, které žalobce uvedl v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v žádosti opakované. Na základě tohoto srovnání potom učinil žalovaný sám závěr, že nebyl uplatněn žádný nový důvod, jenž by zakládal přípustnost opakované žádosti.
17. Dále soud považuje za podstatné zdůraznit, že v souladu s § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu se v řízení o opakované žádosti pohovor neprovádí, není-li nezbytný ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V dané věci bylo žalobci v dostatečném rozsahu umožněno sdělit všechny důvody opakované žádosti při poskytnutí údajů k žádosti dle § 10 odst. 2 zákona o azylu dne 22. 11. 2018. Žalobce připomněl již dříve uvedený důvod spočívající v problémech s věřiteli. Dále popsal svůj aktuální zdravotní stav a vyjádřil přání doléčit se v České republice. Slíbil předložit aktuální lékařskou zprávu, což ovšem ve stanovené lhůtě neučinil. V dané věci nebylo ke zjištění stavu věci nezbytné vést pohovor s žalobcem. Na průběh léčby omrzlin byl žalobce dostatečně dotazován při pohovoru v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu. Změnu zdravotního stavu bylo možné objektivně prokázat pouze předložením lékařských zpráv, na což však žalobce i přes poučení ze strany žalovaného rezignoval (ani v soudním řízení žalobce žádné lékařské zprávy nepředložil).
18. Součástí správního spisu je výzva ze dne 19. 11. 2018, jejíž převzetí žalobce stvrdil podpisem, přičemž podle podepsaného prohlášení bylo k výzvě přiloženo poučení pro žadatele o mezinárodní ochranu. Součástí tohoto poučení je též informace o specifikách řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. I kdyby soud připustil, že žalobce nebyl poučen ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o azylu, je z průběhu správního řízení zřejmé, že nemohl v důsledku tohoto eventuálního opomenutí utrpět újmu (vada řízení tedy nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí). Žalobce byl dostatečně podrobně dotazován na důvody, pro něž podal opakovanou žádost. Byl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. Nedostatek poučení o tom, že ve věci není třeba vést pohovor a řízení bude zastaveno, nebude-li žádost shledána jako přípustná, stejně jako o podmínkách přípustnosti opakované žádosti by neměl za následek zkrácení žalobce na jeho právech. Určující je, že žalobci bylo umožněno v úplnosti vylíčit důvody opakované žádosti a byla mu poskytnuta lhůta k předložení lékařské zprávy, jíž by jeden z důvodů žádosti doložil. Poučovací povinnost správního orgánu nelze chápat jako povinnost implicitně poskytnout návod žadateli, jak docílit podání přípustné opakované žádosti. Poučovací povinnost slouží pouze k tomu, aby žadatel pro neznalost právní úpravy neutrpěl v řízení újmu, což ovšem v daném případě nenastalo, jak soud uvedl již výše.
19. Poučení dle § 10 odst. 5 zákona o azylu, jehož se žalobce výslovně dovolává, se týká poučení o možnosti prokázat tvrzené pronásledování či vážnou újmu lékařským vyšetřením zaměřeným na odborné zdokumentování známek pronásledování či vážné újmy. V případě žalobce ovšem není jeho zdravotní stav důsledkem pronásledování ani vážné újmy, neboť k omrzlinám dolních končetin a následné amputaci prstů došlo na území České republiky. Navíc již v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly předloženy lékařské zprávy, které pro účely řízení o mezinárodní ochraně dostatečně popisují výsledek léčby.

20. Podle ustálené judikatury může výrazné zhoršení zdravotního stavu, byť související s nemocí již posouzenou v předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ve spojení s dalšími relevantními skutečnostmi a zjištěními (např. změnou situace v zemi původu) představovat novou skutečnost (viz rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2009, čj. 1 Azs 43/2009 – 66). V daném případě se ovšem jednalo o žadatele trpícího virem HIV a změny v dostupnosti velmi nákladné léčby tohoto závažného onemocnění v zemi původu. Žalobce v nyní posuzované věci takto závažným onemocněním netrpí. Třebaže soud nechce jeho zdravotní stav zlehčovat, je nepochybné, že poté, co byla žalobci veškerá potřebná lékařská péče operačního charakteru poskytnuta na území České republiky, vyžaduje další léčba (hojení) již jen relativně nenáročné úkony.
21. Z § 11a odst. 1 zákona o azylu plyne, že přípustnost opakované žádosti se posuzuje pouze ve vztahu k tomu, zda nové skutečnosti svědčí o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo vážné újmě dle § 14a zákona o azylu. Přípustnost opakované žádosti se tedy zkoumá ve vztahu k institutu azylu pro pronásledování dle § 12 zákona o azylu a institutu doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Zdravotní stav žalobce ovšem zcela zřetelně nenaplnňuje podmínky pro aplikaci ani jednoho z těchto ustanovení. Tvrzení žalobce o porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, na něhož *de facto* odkazuje § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, není důvodné, neboť zdravotní stav žalobce není tak závažný a úroveň lékařské péče v zemi původu žalobce není tak nedostatečná, že by žalobce byl v případě návratu do země původu vystaven situaci, již by bylo možné kvalifikovat jako nelidské či ponižující zacházení (k aplikaci čl. 3 Úmluvy toliko na mimořádné případy viz rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 27. 5. 2008 ve věci *N. proti Spojenému království Velké Británie a Severního Irska*, stížnost č. 26565/05, a ze dne 13. 12. 2016 ve věci *Paposhvili proti Belgii*, stížnost č. 41738/10). Vzhledem k tomu, že zdravotní postižení žalobce není nijak specifické, naopak amputace částí končetin je v zemi, která v nedávné době zažila ozbrojený konflikt, standardním operačním výkonem stejně jako následná léčba, nebylo zapotřebí shromažďovat pro posouzení přípustnosti opakované žádosti informace o úrovni zdravotnictví v zemi původu. Zdravotní systém na Ukrajině lze jistě považovat ve vztahu k tomuto postižení za dostatečný. Žalobce sám uvedl, že v současnosti dochází pouze na převazy z důvodu hnisání rány, jinou lékařskou péči nevyžaduje. Tvrzení žalobce tak evidentně nezakládá důvod domnívat se, že by v případě jeho návratu do země původu byl porušen princip *non-refoulement*, jehož respektování je zajišťováno prostřednictvím doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Ostatně velký senát Soudního dvora Evropské unie v rozhodnutí ze dne 18. 12. 2014 ve věci *C-542/13 Mohamed M'Bodj proti Belgii* dovodil, že mezinárodní ochrana není právním nástrojem k naplnění čl. 3 Úmluvy, pokud nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení spočívajícího v nedostatečné možnosti léčby závažného onemocnění v zemi původu není důsledkem systematického odpírání takové léčby žadateli o mezinárodní ochranu.
22. Pokud by nicméně žadatel předeštel v opakované žádosti jiné důvody, které by byly hodny zvláštního zřetele, mohl by žalovaný posoudit opakovanou žádost jako přípustnou dle § 11a odst. 4 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 6. 2019, čj. 2 Azs 101/2019 – 74, dovodil, že žalovaný nemusí v odůvodnění rozhodnutí výslovně uvést, že neshledal důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu, pokud všechny okolnosti, které by mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné, byly v rámci řízení o opakované žádosti vzaty v úvahu ve své skutkové dimenzi (žalovaný zkoumal, zda jsou stejné, anebo nové oproti důvodům v žádosti předešlé) i v dimenzi

právní, tedy z hlediska dopadů na životní poměry žadatele. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že není důvodu měnit něco na hodnocení těchto okolností oproti jejich předešlému posouzení, implicitně shledal, že případ žadatele je případem běžným, neobsahujícím zvláštní, mimořádné, předem typově nedefinované (neboť obtížně předvídatelné) důvody, které by měly vést k uplatnění svého druhu mimořádné klauzule pro mimořádné okolnosti. Ve vztahu k nyní projednávané věci soud poukazuje na své hodnocení charakteru újmy, kterou žalobce spojuje se svým návratem do země původu, které je obsaženo v odst. 21 shora. Žalobcem předestřený důvod, který podle něj naplňuje podmínky pro udělení tzv. humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, není takového charakteru, aby představoval mimořádný případ, např. v důsledku závažného ohrožení žalobce na jeho zdraví, či dokonce životě. Žalovaný se zdravotním stavem žalobce dostatečně zabýval v rozhodnutí o předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž žalobce v řízení o opakované žádosti nepřednesl taková tvrzení, která by odůvodňovala závěr o podstatné změně okolností, v důsledku níž by bylo možné reálně zvažovat udělení tzv. humanitárního azylu.

23. Soud uzavírá, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, shledal-li opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustnou a řízení o ní zastavil.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

24. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. února 2020

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce